

Arrest

nr. 151 424 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2011 dient verzoekster bij aangetekend schrijven een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voornoemde aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 april 2012 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij voornoemde aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*Y., V. (R.R.: ...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor Y., V.. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 16/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat "de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië."

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De beslissing is aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 mei 2012.

Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en migratie, en voor Maatschappelijke Integratie,
genomen op 04.05.2012*

wordt aan

Naam: Y.
Voornamen: V.
Nationaal nummer:
Geboortedatum en –plaats: (...)
Nationaliteit: Armenië

het bevel gegeven om uiterlijk op 25/06/2012, het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje en Zweden, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovakije, Liechtenstein, Tsjechische Republiek en van Malta, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt betrokkene het gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 26 mei 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt.

“Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet : van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel :

DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 19 november 2011, ontvankelijk is doch ongegrond daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-adviseur dd. 16 april 2012 volgens dewelke de aandoening van verzoekster weliswaar een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch in casu geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Armenië.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 19 november 2011 een medisch verslag had voorgebracht waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit het voorgelegde medisch verslag niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 19 november 2011, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst kon aan de hand van het voorgelegd verslag worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door o.a. een reumatoloog noodzakelijk is. Minstens werd de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit het door verzoekster voorgelegd verslag bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. Wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is. Ten tweede heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat verzoekster voor medische behandeling terecht zou kunnen in ziekenhuisstructuren waar aangepaste medische behandeling voorhanden zou zijn.

Verzoekster is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling de beschikbaarheid, toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

De algemene informatie waarop de arts-attaché zich heeft gebaseerd om een negatief advies te geven, is (bovendien) geenszins van toepassing op verzoekster.

Verzoekster kampt met een ernstige vorm van reuma.

Voor dergelijke patiënten bestaat er in Armenië geen toegang tot aangepaste medische zorgen.

Uit het medisch advies dd. 16 april 2012 van de arts-attaché blijkt dat er een Pakket gratis gezondheidszorg ('basiszorg' : zorgen en medicatie) zou zijn voor iedereen.

Deze basiszorg bestaat uit :

* Noodhulp, kraamzorgen.

* Ambulante en poliklinische zorgen.. .pediaters, neurologen, keel-neus-oor-specialisten, endocrinologen, gastro-enterologen, urologen, cardiologen, oftamologen, stomatologen, oncologen, verloskundigen, gynaecologen, logopedisten, infectiologen, longspecialisten, dermatologen, venerologen, fysiotherapeuten, traumatologen en orthopedisten.

* geestelijke zorgen.

* besmettelijke ziekten (hepatitis B& C, tbc, HIV-aids 1

* hemofilie.

* diabetes (gratis insuline).

* nierproblemen (inclusief dialyse).

* kanker en kwaadaardige gezwellen.

* epilepsie.

Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt niet dat er eveneens aangepaste medische zorgen voor reumapatiënten beschikbaar zijn.

Na lezing en onderzoek van het medisch advies dd. 16 april 2012 van de arts-attaché, is de behandelende arts van verzoekster formeel dat er zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan voor verzoekster in Armenië ernstige moeilijkheden zijn.

Dokter F. M. spreekt met klem de stellingname van zijn collega, arts-attache dokter L. L. tegen.

Dokter F. M. licht dienaangaande het volgende toe : (Stuk 4)

•Toen ik deze patiënte de eerste maal zag, vertoonde zij, benevens een hoge bloeddruk, vooral een belangrijke gewrichtsdestructie ten gevolge van reumatoïde artritis. Dit inflammatoir gewrichtslijden bezorgt haar ontegensprekelijk veel pijn. Te oordelen aan de medicatie die zij meehad werd deze ziekte in Armenië slechts behandeld met basis-medicatie en had zij geen toegang tot de recente antireumatische medicijnen die veel meer doeltreffend zijn (net is een gebied in volle evolutie) maar helaas zeer duur indien niet terugbetaald. Ik verwees haar. gezien de complexiteit en vergevorderde toestand, door naar een specialist in de reumatologie (in casu dr R. OLV Aalst). Deze stelde inderdaad een specifieke behandeling in met Arava (waarvoor zij, indien in België verzekerd, ruimschoots aan de terugbetalingscriteria zou beantwoorden).

Tevens dient zij een aantal chirurgische ingrepen te ondergaan voor gewrichtsherstel (prothesen), gezien de uitgeprokene gewrichtsdestructie.

Afspraken werden reeds gemaakt bij de orthopedisch chirurg.

Het is evident dat patiënte niet in staat is om het even welk werk te verrichten (zij vertoont een graad van reuma die wij hier in België nog zelden te zien krijgen gezien de huidige preventieve behandelingsmogelijkheden) In afwachting van het aanslaan van de medicatie en de geplande ingrepen is zij evenmin in staat te reizen.

De arts-attache maakt in zijn verslag geen gewag van het al dan niet beschikbaar zijn in Armenië van de nieuwere anitreumatische middelen: noch spreekt hij van de mogelijkheid of kostprijs van de absoluut noodzakelijke heekkundige ingrepen.

Na medisch onderzoek in het O.L. Vrouwziekenhuis - afdeling Reumatologie bevestigt reumatologe dokter I. R. dat verzoekster inderdaad lijdt aan een ernstige reumatoïde artritis na falen van basismedicatie (!!!).

De reumatologe maant aan op dringende en aangepaste medische tussenkomst.

De reumatologe stelt zich ernstige vragen over de beschikbaarheid / toegankelijkheid van voldoende medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Dokter I. R. stelt dienaangaande het volgende : (Stuk 5) 'Ik bevestig dat deze patiënte een ernstige destructieve reumatoïde artritis heeft Na falen van basismedicatie 15 mg po/pw. Ik stel voor Ledertrexaat op te drijven Tot 20 mg/po/pw in combinatie met Arvava 20 mg/dag.

Ik bevestig dat deze patiënte om medische redenen dringend zorgen nodig heeft en dat de medicatie absoluut gewettigd is...

Deze patiënte heeft een ernstige reumatoïde artritis met belangrijke destructies.

Medische zorgen zijn gewettigd.

Het lijkt mij weinig waarschijnlijk dat in het land van herkomst Armenië een goede care voorhanden is.' Hiermee heeft verzoekster voldoende aangetoond dat de conclusies die de arts-attache L. L. heeft getrokken uit de door hem aangehaalde algemene informatie (en waarop verweerder zich heeft gebaseerd om de weigeringsbeslissing te motiveren), niet van toepassing is op verzoekster.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds het medisch verslag van verzoeksters arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbange en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. '

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze het door verzoekster voorgelegde verslag tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekster in erge mate werd onderschat door de arts-attaché, wordt aangetoond aan de hand van de recente verslagen van dd. 16 juni 2012 en dd. 16 juni 2012 van dokters F.M. en I. R. (stukken 4-5).

De medische toestand van verzoekster is van die aard dat een terugkeer naar Armenië voor verzoekster een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien een aangepaste reumatologische behandeling niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is in Armenië.

Verweerder heeft de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd beoordeeld.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de

akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, Ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67”

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 19 november 2011 voorgelegd verslag bleek afdoende dat voor verzoekster omwille van medische redenen een terugkeer naar haar herkomstland onmogelijk is.

Een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering

of aan onmenselijke of vernederende

behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar haar land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster en de onbeschikbaarheid van een aangepaste reumatologische behandeling in Armenië houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de opende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt. (Stukken 4-5)”

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend Uit het door verzoekster voorgebrachte verslag bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een reumatoloog en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het voorbange advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 16 april 2012.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 4 mei 2012 en dd. 26 mei 2012 (Bijlage 13) te worden vernietigd.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster uit kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de ambtenaar-geneesheer op 16 april 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van verzoekster.

Verzoekster voert tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel aan, hierbij dient te worden benadrukt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster betoogt dat zij bij haar aanvraag *d.d.* 19 november 2011 een medisch verslag had voorgebracht waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Uit de motivering van de bestreden beslissing zou niet blijken dat de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekster haar dossier en alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvraag, in alle objectiviteit op een voldoende, zorgvuldige en redelijke manier, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, in acht zijn genomen. Uit het voorgelegd verslag zou blijken dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door o.a. een reumatoloog noodzakelijk is. Minstens werd de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat en zou uit het verslag dat door verzoekster werd voorgelegd, blijken dat het gegrond verklaren van de aanvraag wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing zou zijn, aldus verzoekster.

De Raad stelt vast dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer op concrete wijze wordt ingegaan op het enige door verzoekster aangebrachte medische getuigschrift.

Uit een lezing van het advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medische getuigschrift uitvoerig heeft geanalyseerd. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening zou hebben gehouden met de voorgelegde medische gegevens waaruit zou blijken dat de door hem gedane vaststellingen in zijn advies kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Er blijkt evenmin dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening waaraan verzoekster lijdt zou hebben geringschat aangezien hij bevestigt dat het een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt en heeft onderzocht dat deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Zo werd door de ambtenaar-geneesheer onder meer vastgesteld dat een verdere opvolging door een reumatoloog aangewezen lijkt en dat deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief het medisch attest, die worden voorgelegd, behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij onafhankelijk optreedt. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij het voorgelegde attest voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken over het in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermelde risico.

Waar verzoekster verwijst naar de door haar voorgelegde '*gegevens*' en '*elementen*' geeft verzoekster niet aan welke documenten een relevante impact zouden hebben op de beoordeling van de medische elementen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster beperkt zich tot een loutere bewering zonder evenwel te duiden welke argumenten voorliggen. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies uitdrukkelijk naar het voorgelegde medische attest. Er heeft aldus wel degelijk een beoordeling van de aandoeningen van verzoekster in het licht van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet plaatsgevonden. De loutere beweringen van verzoekster dienaangaande volstaan dan ook niet om de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Het is aan verzoekster om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

In die zin stelt de Raad vast dat het betoog van verzoekster faalt. Verzoekster duidt immers niet aan met welke medische attesten, gegevens of elementen geen rekening zou zijn gehouden en beperkt zich

verder tot algemene en vage beweringen die geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer.

Verzoekster meent dat er geen deugdelijke onderzoek zou zijn gevoerd naar de toegankelijkheid, beschikbaarheid en betaalbaarheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland. De gegevens waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd, zouden geenszins overeenstemmen met de werkelijkheid en niet van toepassing zijn op verzoekster. Uit het medisch advies zou niet blijken dat er eveneens aangepaste medische zorgen voor reumapatiënten beschikbaar zijn, aldus verzoekster.

In de mate dat verzoekster meent dat geen onderzoek werd gedaan over de beschikbaarheid van de behandeling en slechts wordt verwezen naar algemene veronderstellingen, kan zij niet worden gevolgd, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verschillende recente bronnen zijn geraadpleegd.

In casu blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in eerste instantie is nagegaan of de zorgen die verzoekster in België ontvangt, verkrijgbaar zijn in Armenië. De ambtenaar-geneesheer verwijst hiervoor naar informatie uit de MedCOI-databank.

De ambtenaar-geneesheer stelt, op grond van de geraadpleegde bronnen, vast dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling beschikbaar zijn, verzoekster kan behandeld en opgevolgd worden door een reumatoloog. Er zijn diverse pijnstillers en ontstekingsremmers zoals Toradol, Diclofenac, Ibuprofen en Indometacine, ACE-inhibitoren (b.v. captopril) en calciumantagonisten (b.v. nifedipine), alsook verschillende diuretica zoals furosemide en hydrochlorothiazide beschikbaar in Armenië.

Verzoekster heeft derhalve wel degelijk aangepaste behandelingsmogelijkheden in Armenië.

Uit het medisch advies *d.d.* 16 april 2012 blijkt dan ook geenszins dat de ambtenaar-geneesheer zich zou hebben beperkt tot algemene of tot vage beweringen zoals verzoekster voorhoudt.

Waar verzoekster betoogt dat de medicatie en verzorging voor haar *in concreto* niet beschikbaar zouden zijn of dat zij deze niet zou kunnen betalen, twijfelt zij aldus aan de toegankelijkheid van de behandeling. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, ook deze vraag heeft onderzocht en dienaangaande het volgende motiveerde:

“individuele situatie:

Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar zij het grootste deel van haar leven verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn waardoor betrokkene zelf in staat zou kunnen zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Armenië mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Armenië.”

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies bijgevolg rekening gehouden met de eventualiteit dat voor bepaalde zorgen een financiële tussenkomst zou kunnen worden vereist. Hij heeft daarom onderzocht of verzoekster zelf kan instaan voor de eventuele kosten van bepaalde medische zorgen. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet arbeidsongeschikt werd verklaard waardoor zij kan bijdragen aan de eventuele kosten, dat er geen strikte noodzaak is tot mantelzorg en dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster in Armenië, het land waar zij het grootste deel van haar leven verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekster weerlegt dit niet.

De Raad benadrukt in dit kader dat uit de bewoordingen van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in “het land van herkomst” en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. In zoverre verzoekster dit lijkt te veronderstellen, dient de ambtenaar-geneesheer niet te onderzoeken of verzoekster in de onmiddellijke

omgeving van haar vroegere woonplaats een adequate behandeling voor haar aandoening kan krijgen, doch slechts of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft, waaronder inbegrepen dat van verzoekster redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar verzoekster een behandeling kan verkrijgen. Dat dit *in casu* niet het geval zou zijn, wordt niet aangetoond.

Eveneens vereist artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van eenzelfde kwalitatief niveau is als dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoekster kan reizen en in Armenië kan beschikken over de nodige medicatie en een opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen.

De beschouwingen en veronderstellingen van verzoekster omtrent de verdere concrete toegankelijkheid tot medicatie en medische zorgverlening voor verzoekster *in concreto* zijn dan ook niet dienstig.

Verder voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en betoogt dat ten onrechte nagelaten werd om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een deskundige te raadplegen.

De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat: “*Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*” Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt, worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten (*cf.* ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34). Zoals verzoekster zelf aangeeft, heeft de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid om de vreemdeling te onderzoeken, doch niet de verplichting. Evenmin bestaat de verplichting een deskundige te raadplegen.

Uit het loutere betoog van verzoekster blijkt *in casu* evenmin dat verweerder in de bestreden beslissing zelf niet kon volstaan met een verwijzing naar het uitgebrachte advies van de ambtenaar-geneesheer, dat tevens werd gevoegd bij de beslissing, zonder verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, nu uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de bevoegdheid om zich uit te spreken over de voorgelegde medische gegevens en deze te toetsen aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden, volledig berust bij de ambtenaar-geneesheer. De Raad benadrukt dat enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of een vreemdeling voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde uit de feitelijke vaststellingen en het advies van de ambtenaar-geneesheer afleidt, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Er wordt niet aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de bestreden beslissing te baseren op het advies van de ambtenaar-geneesheer en de aanvraag van 19 november 2011 ongegrond te verklaren. De wettelijke opdracht van verweerder zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd dan ook niet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat

verweerder onterecht heeft nagelaten enig door haar aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande. De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien, in het kader van de wederkerigheid van de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht, moet worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen.

Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient aan te tonen dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Hiertoe maakt de vreemdeling, samen met een standaard medisch getuigschrift alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte. Met andere woorden de bewijslast ligt bij de aanvrager en niet bij de ambtenaar-geneesheer.

Waar verzoekster meent dat de ambtenaar-geneesheer en de ambtenaar-dossierbehandelaar dienaangaande hun taak en onderzoek niet naar behoren hebben uitgevoerd, merkt de Raad op dat het feit dat verzoekster naliet om bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen, toelaat te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekster haar aanvraag met stukken te staven. Het gegeven dat verzoekster zelf nalatig was en in gebreke bleef om de aanvraag tot machtiging tot verblijf met dienstige stukken te onderbouwen, laat niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken.

Waar verzoekster een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht lijkt aan te voeren, aangezien zij stelt dat specifieke informatie kon worden opgevraagd aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide, of verzoekster kon worden onderworpen aan een medische onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide en dat niet werd gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster, benadrukt de Raad dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen en actualiseren. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de mogelijkheid had om haar standpunt te verduidelijken.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Verzoekster betoogt doorheen haar verzoekschrift dat het gegrond verklaren van de aanvraag een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is, dat het advies van de ambtenaar-geneesheer voorbarig en foutief is, dat de medische toestand van verzoekster verkeerd werd beoordeeld, dat de ambtenaar-geneesheer onterecht het door verzoekster neergelegde verslag heeft tegengesproken en dat deze verslagen tot tegenstrijdige conclusies komen.

Ten eerste moet worden benadrukt dat het gegeven dat door verzoekster een medisch getuigschrift werd aangebracht dat aan bepaalde vormelijke vereisten voldoet op zich niet tot gevolg heeft dat verweerder verplicht is om op basis van dit getuigschrift steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of dat hij noodzakelijkerwijs de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen gegrond dient te verklaren. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de medische elementen die hem ter appreciatie werden voorgelegd. Verweerder heeft immers, zoals reeds gesteld, een beroep gedaan op een

ambtenaar-geneesheer om een standpunt in te nemen omtrent de gezondheidstoestand van verzoekster en heeft op basis van de conclusies van deze arts de bestreden beslissing genomen.

De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*).

Verzoekster voert verder aan dat aangepaste medische zorgen vereist zijn maar maakt niet aannemelijk dat dit gegeven – dat door verweerder niet in vraag gesteld wordt – impliceert dat de conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat de aangevoerde medische problematiek niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet incorrect is.

Verzoekster geeft in wezen aan haar situatie anders in te schatten dan de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, doch toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

In weerwil van het betoog van verzoekster blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer niet dat hij de inhoud van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend. De ambtenaar-geneesheer onderzocht de aangehaalde gezondheidsproblemen doch hij stelde vast dat deze aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië.

Opgemerkt wordt dat wanneer een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten (RvS 15 september 2010, nr. 207.380). Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen, moet verzoekster dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medische getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. *In casu* blijft verzoekster in gebreke.

Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de in het standaard medisch getuigschrift omschreven ziekteverschijnselen tot een andere conclusie komt dan hetgeen werd gesteld in het verslag dat werd voorgelegd door verzoekster, laat op zich evenwel niet toe te besluiten dat enige beoordelingsfout werd gemaakt. Het komt aan de ambtenaar-geneesheer als controlearts toe zijn appreciatie te geven van de in een medisch getuigschrift weergegeven medische problematiek. De ambtenaar-geneesheer is als controlearts hoe dan ook niet gebonden door de zienswijze van de artsen waarop verzoekster zelf een beroep deed ter onderbouwing van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd. Een eventueel verschil in visie leidt dan ook niet automatisch tot de conclusie dat een appreciatiefout werd begaan of dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. Door te betogen dat zij niet akkoord gaan met de ambtenaar-geneesheer zijn medische analyse inzake verzoeksters gezondheidstoestand toont verzoekster in voorliggende zaak evenmin een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.3. Verzoekster voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en herneemt slechts in algemene bewoordingen wat reeds werd aangevoerd. Met louter algemene en summier beweringen, zonder concrete elementen aan te dragen en zonder een ruimer betoog dan wat reeds werd besproken onder punt 2.2.2., maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Bovendien is artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 van EVRM, zodat voor dit middelonderdeel geen andere beoordeling zich opdringt dan onder punt 2.2.2.

2.2.4. Waar verzoekster nieuwe stukken voegt bij haar verzoekschrift (stuk 4 en stuk 5) en hieromtrent betoog voert doorheen haar verzoekschrift, wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van

een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

Hierbij dient te worden aangestipt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die zich op een medische regularisatie wenst te beroepen alle nuttige en recente inlichtingen over zijn ziekte, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijke geachte behandeling dient over te maken. Het komt aan de verzoekende partij toe om haar aanvraag te actualiseren. Zij kan haar eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij.

Aan de hand van de medische stukken die voorlagen bij de aanvraag acht de Raad de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Evenmin kan de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

2.2.5. De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu betoogt verzoekster: "Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 4 mei 2012 en 26 mei 2012 (bijlage 13) te worden vernietigd." Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekster dat als de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd, dan ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd zodat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Verzoeker heeft geen afzonderlijk middel aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en gelet op bovenstaande bespreking dient het beroep ook ten aanzien van de tweede bestreden beslissing te worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES